

Stromen die de zee niet vinden

door Bert Vos

Toen ik *Stromen die de zee niet vinden* van Rob Verschuren las, moest ik gelijk aan Slauerhoff denken. Zijn boeken verslond ik als 19-jarige jongvolwassene. Ik ervoer bij Verschuren hetzelfde gevoel van ontheemd zijn, het hebben van een eeuwig verlangen en de vereenzelving met de buitenstaander die ineens opdoemt. En schrijven, dat kan hij wel.

Door Bert Vos

Verveling, wanhoop, liefde, twee krabben die in dezelfde pot terechtkomen versus de liefde tussen een Vietnamees stel, schoonheid en wreedheid in een Aziatische gevangenis. In de elf verhalen, waarin elke zin klopt en waarin hij alles beeldend en oogstrelend beschrijft, weet Rob Verschuren een bijna surrealistische werkelijkheid te creëren.

Woestijn

In het openingsverhaal vertelt hij op een humoristische manier over het wel en wee van medewerkers in een Nederlandse schroevenfabriek. Typisch Borderwijk. Ik zat meteen met mijn gedachten in een fietsonderdelenfabriek, waar ik ooit eens vakantiewerk deed. Een in een kroeg verteld verhaal over een groepje mannen dat een boot door een woestijn trekt, op zoek naar zee, deed mij denken aan Brommer op Zee van Maarten Biesheuvel.

Of wat dacht je van de verteller die tijdens de winter in Zuid-Frankrijk gefascineerd raakt door een mysterieuze Deen, die met behulp van zwerfstenen een muur in de bergen bouwt. Maar elke steen wordt daarbij eerst op zijn eigenschappen beoordeeld.

De personages zijn alledaags of uitheems. Met verlangens, wijsheid en gewoon dwaasheid. Zo is er een blinde man, die een vervallen hotel runt en ervan overtuigd is dat hij met de mooiste vrouw van de wereld is getrouwd en een

leraar Engels in Vietnam vertelt over zijn leerlinge die iemand moet bijten wanneer ze zich gelukkig voelt.

Krabnevel

Mijn favoriete verhaal, die ook op de Aziatische Tijger is gepubliceerd, is [Krabnevel](#). Geïnspireerd op een werkelijke setting in zijn woonplaats Na Thrang, waar hij met zijn familie en Vietnamese echtgenote woont. Zijn neefje heeft daar een restaurantje, en aan de overkant van de straat heeft zijn zus eenzelfde eettentje. Geen enkel verschil tussen die twee. Rob loopt er 's avonds weleens heen en zit daar op een uurtje alles te bekijken. De gasten, de bediening, de Russen die er vaak komen en het straatleven eromheen.

Allemaal authentiek beschreven in zijn verhaal, dat over de eindigheid van alles gaat. De twee krabben die in de pot komen, de liefde tussen de hoofdrolspelers Kim en Duc en, op kosmische schaal, het uiteenvallen van de sterren tot krabnevels. Het open einde suggereert een nieuw begin.

De titel van de verhalenbundel '[Stromen die de zee niet vinden](#)' slaat op ontheemde zoekers die niet altijd weten wat ze zoeken, maar die niet van opgeven willen weten ook al weten ze zelf niet altijd waarnaar ze op zoek zijn. En dat beschrijft Verschuren trefzeker. Boeiend maar ook hier en daar beklemmend.

Spanningsveld

De auteur werd in 1953 in Malden geboren. Hij was onder meer copywriter, leraar Engels en restauranteigenaar in Goa. Sinds het midden van de jaren tachtig woont hij in het buitenland. Eerst in België, vervolgens Frankrijk en India en tegenwoordig in Vietnam.

Het spanningsveld tussen verschillende culturen is een terugkerend thema in zijn werk en in zijn leven. In 2013 debuteerde Verschuren in 'Tirade', daarna volgden publicaties in andere literaire tijdschriften, met name 'Extaze'. Niet alleen als schrijver, maar ook als lezer heeft hij een voorkeur voor korte verhalen, vooral die van Isaac Babel, Flannery O'Connor en Anton Tsjechov.

Stromen die de zee niet vinden

Rob Verschuren

In de Knipscheer

174 pagina's

€ 16,50

ISBN: 97862659456

Bron: *Aziatische tijger*, 21 november 2016